

AŽ BUDEME UMÍRAT..

Mám radost, že se na pravidelnou podzimní pouť na Svatý Hostýn přihlásí vždy tolik lidí. (Letos to bylo pět autobusů). Menší radost mám již z toho, že na děkanátní pouť do Štípy jsme zaplnili sotva jeden autobus. Teď se však chci ve vzpomínkách vrátit na Svatý Hostýn. Nikdy nemůžeme dost děkovat, že máme tak blízko toto nádherné poutní místo. Na Hostýně se často rozplynou starosti jako sníh na slunci. Před touto poutí jsem se modlil, abychom prožili spolu

s Pannou Marií jako apoštolové nové letnice. Potěšilo mě, když po návratu z Hostýna mnozí svědčili o tom, jak byli obohaceni duchovními dary a naplněni radostí. Myslím si, že k tomu přispěla i nádherná modlitba k Duchu Svatému. Četl jsem ji z nejnovější sbírky básní, kterou k tisku připravil o. biskup Josef Hrdlička. Tady je v plném znění. Snad i vás Duch Svatý potěší nejenom v hodině smrti.

o. Pavel

ROBERT HERRICK LITANIE K DUCHU SVATÉMU

*V bezútesné hodině
pochybnost až zdrtí mě
a s ní tíha viny mé,
sladký Duchu, potěš mě!*

*Když prodlévám na svém loži,
srdce bolí, hlava hoří
a mé útrapy se množí,
sladký Duchu, potěš mě!*

*Když pláč, vzlyky v domě zní
a svět dusí příkrov tmy,
do níž zrak mám upřený,
sladký Duchu, potěš mě!*

*A když lékař snahu vzdává,
lčba zbytečnou se stává,
neb má trýzeň neustává,
sladký Duchu, potěš mě!*

*Z lektvarů a pilulek
marně když mi strojí lék,
bych důstojně dožil věk,
sladký Duchu, potěš mě!*

*A až umíráčku hrany
oznámí mé umírání,
v boji s ďáblem buď mi zbraní,
sladký Duchu, potěš mě!*

*Když knot zhasne na svíci
a ustoupí těšící,
až zbudu sám, trpící,
sladký Duchu, potěš mě!*

*Kněz až začne modlení,
kývnutím dám znamení,
neschopen již mluvení,
sladký Duchu, potěš mě!*

*Až (ví Bůh) se bude zdát,
že si zoufám v pochybách,
že mě zkáza smete v prach,
sladký Duchu, potěš mě!*

*A když pokušitel svádí,
předhazuje hříchy mládí,
zmást mě chce a lživě radí,
sladký Duchu, potěš mě!*

*Řev pekla až zaútočí,
zalehne sluch, zastře oči,
kež mě hrůzy nezaskočí,
sladký Duchu, potěš mě!*

*Věčný soud až slávou vzplane,
odpečeti ukrývané,
až vše odevzdám ti, Pane,
sladký Duchu, potěš mě!*

*Převzato z knížky V souhvězdí slávy.
Básně anglických metafyziků vybral a přeložil
Josef Hrdlička.*

Nový ředitel Charity

Charita Valašské Meziříčí má nového ředitele. V krátkém rozhovoru nám nyní řekne něco málo o sobě a o své nové práci.

1. Můžete se našim čtenářům představit?

Jmenuji se Jiří Gavenda. Narodil jsem se ve Zlíně, kde také doposud bydlím. Jsem ženatý, mám dva dospělé syny. Po ukončení vysokoškolského studia ekonomického směru jsem pracoval 15 let v různých manažerských funkcích. Deset let jsem podnikal jako OSVČ ve výrobě obuvi. Pak jsem dospěl k závěru, že je nutné udělat nějakou životní změnu a hledat pracovní zaměření v jiné oblasti.

2. Pracoval jste již dříve v Charitě ?

Do Charity jsem se dostal právě na základě své touhy po změně. Ve výběrovém řízení jsem byl přijat před dvěma lety do Oblastní charity Uherský Brod na pozici vedoucího služeb osob ohrožených sociálním vyloučením. Byla to nově otevíraná služba, která se budovala od základu a měl jsem možnost nabýt spoustu nových zkušeností.

3. Můžete nám říct něco ke sloučení charit ?

Ke sloučení charit v děkanátu došlo k 1.1.2011, kdy byly sloučeny Farní charita Rožnov pod Radhoštěm, Charita Valašská Bystřice a Charita Valašské Meziříčí. Víím, že pro mnoho lidí to byl překvapivý krok. K této otázce bych snad jen poznamenal, že v rámci arcidiecéze to nebylo první sloučení a snahou je, aby v děkanátech působila vždy jedna charita. Hlavním důvodem je aspekt ekonomický.

4. Mohl byste popsat, co charita na území děkanátu nabízí?

Naše sloučená charita poskytuje 15 služeb, které zajišťuje okolo 80 zaměstnanců. Ve Valašském Meziříčí a jeho okolí zabezpečuje převážně služby sociální prevence, jako jsou sociálně aktivizační služby pro rodiny s dětmi, azylový dům pro matky s dětmi, nízkoprahové denní centrum pro děti a mládež a klub Zeferino. Ten se věnuje romským dětem při ZŠ Masarykova. Další služby se starají o osoby ohrožené sociálním vyloučením, pro které máme navazující služby: od terénního programu, denního centra, noclehárny až po sociální rehabilitaci, kde jim poskytujeme sociální poradenství. Ze služeb pro seniory a lidi se zdravotním postižením to jsou osobní asistence a centrum Amika pro osoby s duševním onemocněním. V oblasti Kelečska poskytujeme pečovatelskou službu. V Rožnově pod Rad-

hoštěm a jeho okolních obcích se nacházejí kromě pečovatelské a ošetřovatelské služby i sociálně aktivizační služby pro seniory. Ve Valašské Bystřici zajišťujeme služby v charitním domě pokojného stáří.

5. Co vás čeká v nejbližší době?

Nejvýznamnější akcí v současné době je zahájení výstavby nového Centra pro seniory v Rožnově pod Radhoštěm, jejíž povolení se podařilo po dlouhých jednáních vyřídit. Dokončení tohoto centra je plánováno na začátek druhého pololetí roku 2012. Ve Valašské Bystřici probíhá výstavba druhé části Domu pokojného stáří, kde po dokončení bude kapacita 27 – 30 lůžek. Bohužel i v našich službách při dnešní ekonomické situaci hrozí nedostatek financí na jejich zabezpečení. Pevně ale věřím, že společně se svými spolupracovníky uděláme a budeme rozvíjet nastoupenou cestu, směřující ke komplexní péči o potřebné spoluobčany, že to bude péče, ve které se projeví nezbytná odbornost, profesionalita a hlavně naše služby budou vždy poskytovány ve jménu milosrdné lásky.

Slovo života

říjen 2011

„Pojď za mnou!“ (Mt 9, 9)

Když Ježíš odcházel z Kafarna, uviděl výběrčího daní jménem Matouš, jak sedí v celnici. Matoušovo zaměstnání vzbuzovalo u lidí nenávisť a řadilo ho mezi lichváře a ty, kdo se obohacovali na úkor ostatních. Zákoníci a farizeové ho kladli na stejnou rovinu s veřejnými hříšníky a Ježíše vinili z toho, že je „přítel celníků a hříšníků“ a že s nimi jí. Ježíš jde proti všem společenským zvyklostem a zve Matouše, aby ho následoval. Přijímá pozvání na hostinu do Matoušova domu, stejně jako později k Zacheovi, který byl nadřízeným celníkem v Jerichu. Když po Ježíšovi žádali, aby své chování vysvětlil, řekl jim, že přišel, aby uzdravoval nemocné, nikoli zdravé, a nepovolával spravedlivé, ale hříšníky. I tentokrát vyzval jednoho z nich:

„Pojď za mnou!“

Stejnými slovy se obracel Ježíš na břehu jezera už na Ondřeje, Petra, Jakuba a Jana. Jinými slovy adresoval tutéž výzvu i Pavlovi na cestě do Damašku.

Tím však Ježíš neskončil. Nadále v průběhu věků povolává muže a ženy z každého národa a pokolení. Pokračuje v tom i dnes - prochází naším životem, různými způsoby a na rozličných místech se s námi setkává a zve nás k následování. Volá nás, abychom byli s ním, protože s námi touží navázat osobní vztah. Zároveň nás vyzývá, abychom s ním spolupracovali na velkém záměru nového lidstva. Nevadí mu naše slabosti, hříchy a naše ubohost. Miluje nás

Jak žít vůli Boží

a volí si nás takové, jací jsme. Tím, co nás promění, je jeho láska, která nám dá sílu, abychom mu odpověděli, a odvahu, abychom ho jako Matouš následovali.

Každého miluje osobní láskou, povolává ho a má s ním jedinečný životní plán. Můžeme to ve svém srdci pocítit jako inspiraci Duchem Svatým, nebo nás mohou oslovit určité okolnosti či rada, kterou nás ten, kdo nás má rád, někam nasměruje... Ať už se to projeví jakkoli, je to ozvěna téhož slova:

„Pojď za mnou!“

Vzpomínám si, jak jsem i já toto Boží volání zachytila. Tehdy bylo v Tridentu velmi chladné zimní ráno a maminka požádala mladší sestru, aby šla pro mléko na místo, které bylo od nás vzdálené asi dva kilometry. Venku byla ale příliš velká zima a sestra se na to necítila. I druhá sestra se zdráhala. Rozhodla jsem se a řekla jsem mamince: „Mami, půjdu já.“ Vzala jsem nádobu, vyšla jsem z domu a v půli cesty se stala zvláštní věc. Zdálo se mi, jako by se otevřelo nebe a Bůh mě volal, abych ho následovala. „Dej se mi celá,“ slyšela jsem ve svém srdci.

Bylo to výslovné volání a já jsem na ně chtěla hned odpovědět. Promluvila jsem o tom se svým zpovědníkem a ten mi dovolil, abych se navždy darovala Bohu. Bylo to 7. prosince 1943. Nikdy se mi nepodaří popsat, co se ten den v mém srdci odehrálo. Zasnoubila jsem se s Bohem a mohla jsem od něj všechno očekávat.

„Pojď za mnou!“

Tato slova se však netýkají pouze určitého okamžiku rozhodnutí v našem životě. Ježíš se na nás obrací denně. „Pojď za mnou!“ jako by nám říkal při našich obyčejných každodenních povinnostech. „Pojď za mnou!“ říká nám při zkoušce, které máme čelit, při pokušení, které máme překonat, nebo při službě, kterou máme vykonat...

A jak mu konkrétně odpovědět?

Konat to, co od nás v přítomném okamžiku Bůh chce a co vždy v sobě zahrnuje zvláštní milost.

V tomto měsíci bude naším úkolem se s rozhodností odevzdat do Boží vůle, odevzdat se bratrovi či sestře, které máme milovat, práci, studiu, modlitbě, odpočinku – každé činnosti, kterou máme konat.

Naučíme se v hloubi srdce naslouchat Božímu hlasu, který hovoří i hlasem svědomí. Řekne nám, co Bůh od nás v každém okamžiku chce, a my budeme připraveni obětovat všechno, abychom to uskutečnili.

„Dej, Bože, abychom tě nejen každý den více milovali, protože nevíme, kolik času nám ještě zbývá, ale abychom tě skrze tvou vůli milovali v každém přítomném okamžiku z celého srdce, z celé duše a ze všech sil.“

To je ten nejlepší způsob, jak následovat Ježíše.

Chiara Lubichová

Otázka učitele Zákona: „**Které přikázání je největší?**“
„Miluj Pána, svého Boha, celým svým srdcem, celou svou duší a celou svou myslí... miluj svého bližního jako sám sebe.“ (Mt 22, 36-38)

Láska k Bohu a k bližnímu je neoddělitelná – jako kořeny a koruna stromu.

Jak žít lásku k Bohu? „Jestliže mě milujete, budete zachovávat má přikázání.“ (Jan 14,15)

Jak žít lásku k bližnímu? „Co chcete, aby lidé dělali vám, to všechno i vy dělejte jim.“ (Mt 7,12)

Následovat Ježíše: „Nehledám vůli svou, ale vůli toho, který mě poslal.“ (Jan 5,30) – „Ne jak já chci, ale jak ty chceš.“ (Mt 26,39)

Pannu Marii: „Jsem služebnice Páně, ať se mi stane podle tvého slova.“ (Mt 26,39)

Svaté – svatí nejrůznější, ale toto je všem společné.

Vůli Boží ve všem: modlitba, práce, odpočinek, jídlo, úklid, zábava...

Desatero

Slova Pána Ježíše

Učení církve vedené Duchem Svatým („Katechismus katolické církve“ – „Kompendium Katechismu katolické církve“ – „YOUCAT Katechismus katolické církve pro mladé“)

Svědomí.

Porada – zpovědník.

Ježíš uprostřed shromážděných v Jeho jménu.

Modlitba k Duchu Svatému.

Žít přítomný okamžik – jen ten je v naší moci – jako sedící ve vlaku.

Sv. Terezie z Lisieux: „Můj Bože, abych tě na této zemi milovala, nemám nic jiného než dnešek“ – „Nemám než utrpení přítomného okamžiku. Když myslíme na minulost nebo na budoucnost, ztrácíme odvahu a jsme malomyslní.“
Blah. Jan XXIII.: „Musím dělat každou věc... každou modlitbu... jako bych neměl nic jiného na práci, jako by mě Pán postavil na tento svět jen proto, abych dobře udělal tento skutek... a nemyslet na to, co bude potom nebo co bylo předtím.“

Vůle Boží jasně vyjádřená nebo vyplývající z okolností.

Jasně vyjádřená: přikázání, povinnosti, povolání, stavu...

Z okolností – třeba nepředvídaných

Podobenství o milosrdném Samaritánovi (LK 10,30-37)

Nesplní-li se, oč prosíme

Sv. Augustin: „Člověk má dělat, co je v jeho možnostech, aby zmírnil těžkosti... ale to, co vůle Boží dopustila, znamená pro něho jeho pravé dobro... Trpělivě snášet a děkovat Bohu v každé situaci a nemít ani nejmenší pochybnost, že bylo pro nás lepší to, co Bůh chtěl.“

Co není možné, není vůle Boží.

Nemůže se stát, že by nebylo možné plnit vůli Boží.

Je-li to těžké, Bůh dává milost – prosit o ni.

V malých věcech – Sv. Jan Bosco: „Před Bohem činí mnoho ten, kdo v malých věcech plní vůli Boží.“

„Ježíš Kristus ukazuje, že je ochoten plnit naši vůli, když my začneme plnit vůli jeho“ (Sv. Jan Vianney – podobně sv. Terezie z Avily a sv. Terezie z Lisieux).

Sv. Alfons v knize „Sjednocení s vůlí Boží“:

„Určité dobro je zlo, když je konáme tam, kde to Bůh nechce.“

„Někteří... když čtou o extázích světců... zatouží také k tomu dospět. Takové touhy musí pryč: chceme-li se stát svatými, musíme toužit po pravém sjednocení s Bohem, což znamená svou vůli zcela sjednotit s vůlí Boží.“

Pro ty, kdo se domnívají, že mají málo co nabídnout Bohu, že mají málo sil: „Kdo dává Bohu své statky... svou krev... své pokrmy... dává jen část toho, co má, ale kdo mu dává svou vůli, dává mu vše, poněvadž mu dává sám sebe; proto mohu říci: „Pane, jsem chudý, ale dávám ti vše, co mám.“

„Co se děje ve světě, děje se úplně všechno z vůle Boží. Sám Ježíš řekl Petrovi, že jeho utrpení a smrt není tolik od lidí, jako spíše od jeho nebeského Otce: „Nechceš, abych pil kalich, který mi dal Otec?“

„Události, horko, zima, bída, epidemie, hlad, nedostatek sil, schopností, zdraví... v duchovní opuštěnosti – sjednocovat se s vůlí Boží – Kdo ví, zda při lepších podmínkách bychom nebyli zavrženi? – Také Ježíš vyjevil svým učedníkům, že trpí.“ „Má duše je smutná až k smrti.“ A prosil svého Otce, aby ho zbavil utrpení. Ale sám nás naučil, co máme dělat poté: „Avšak ne jak já chci, ale jak ty chceš.“

Dělat Bohu radost – Mám-li někoho rád, snažím se mu dělat radost.

S naprostou důvěrou a bez výhrad – „Pro Tebe“

Blah. Chiara Luce Badano: „Chceš-li to Ty, Pane Ježíši, já to chci také.“

Modlitba inspirovaná sv. Terezií z Avily:

„Bože, Ty jsi můj Otec, v Tvých rukou jsem vždy v bezpečí. Nechci se ptát, kudy mě povedeš, ani si dělat starosti. A kdybys vložil můj osud do mých rukou, abych jej sám řídil, s dětskou důvěrou bych jej vrátil zpět do rukou Tvých.“

(Citáty světců dle knihy:

Chiara Lubichová, Kde jsou dva nebo tři...)

Vůle Boží – cesta pro všechny

„Každý, kdo plní vůli Boží, to je můj bratr i sestra i matka.“ (Mk 3, 35)

Těmito slovy Ježíš odhaluje zástupu, který se ze všech stran okolo něho shlukuje, kdo jsou jeho skuteční příbuzní. Ježíšova rodina je rodinou novou, pokrevní příbuzenství v ní nehraje roli. Patří do ní všichni ti, kteří jako on plní pouze Boží vůli.

Boží vůle je Božím hlasem, jenž k nám neustále promlouvá a pobízí nás; je vláknem, či lépe zlatým božským předivem, které spřádá celý náš pozemský i budoucí život. Je to způsob, kterým nám Bůh vyjadřuje svou lásku. Ta vyžaduje odpověď, aby on mohl vykonat v našem životě svůj velkole-

pý záměr. Boží vůle je to, čím máme být, naším skutečným bytím, naší plnou realizací.

„Každý, kdo plní vůli Boží, to je můj bratr i sestra i matka.“

Existuje někdo, podle jehož příkladu si můžeme představit, co působí Boží vůle v tom, kdo se jí zcela odevzdá. Je to Maria, Ježíšova matka, jejíž spiritualita (kterou žila zde na zemi v plnosti) by se dala vyjádřit jako plnění Boží vůle: „Jsem služebnice Pána, ať se mi stane podle tvého slova.“ (Lk 1, 38)

I v nejbolestnějších a tragických okamžicích přivedlo Marii její ztotožnění se s Boží vůlí k tomu, že naplnila mimořádný plán, který s ní Bůh měl od věčnosti.

A protože Boží vůli naplnila, stala se prostřednictvím Ježíše Matkou Boží.

I my, přestože je náš život těžko srovnatelný s životem Mariiným, můžeme uvažovat o podobném postoji. V Boží mysli jsme nebyli přítomni pouze v určitém okamžiku dějin, to znamená v okamžiku narození. Nikoli, v Boží mysli jsme byli již od věčnosti. On na nás neustále myslel, neustále nás miloval, od věčnosti jsme měli své místo v jeho srdci.

„Každý, kdo plní vůli Boží, to je můj bratr i sestra i matka.“

Jaké místo jsme měli v jeho srdci?

Toto poznání nyní ještě nemáme, nebo je velice nepatrné, ale objevíme je v plnosti jednoho dne, pokud budeme jako Panna Maria plnit Boží vůli. Bude to v den našeho odchodu z této země, kdy zaujmeme své místo v ráji.

A tak bychom měli toužit po Boží vůli i my, ne před ní slepě rezignovat, ne se jí jednoduše podvolovat, nepřijímat ji s rozděleným srdcem. Ztotožňovat se s ní. To je to nejlepší, co můžeme dělat. Je to ta nejinteligentnější věc, kterou můžeme vykonat.

Ona z nás činí členy Ježíšovy rodiny.

„Každý, kdo plní vůli Boží, to je můj bratr i sestra i matka.“

Ale co prakticky znamená plnit Boží vůli? Znamená to konat dobře a naplno tu činnost, kterou od nás Bůh žádá. Tedy hovořit, telefonovat, naslouchat, pomáhat, studovat, modlit se, jíst, spát, jedním slovem – žít náš každodenní život hodinu po hodině s těmi všemi povinnostmi, které obnáší naše zaměstnání, naše rodina, naše vztahy s lidmi kolem nás.

Je tu jedno vzácné pravidlo, které tento úkol nesmírně usnadňuje – žít v přítomnosti.

Všichni velcí mistři duchovního života doporučují žít dobře přítomný okamžik. Právě v přítomnosti lze dobře plnit dobře plnit všechny naše povinnosti.

Právě v přítomnosti se naše kříže stávají snesitelnými.

Právě v přítomnosti lze vnímat Boží inspirace.

Minulost je pryč, budoucnost tu ještě není. Jediná skutečnost má cenu; čím jsme a co konáme v tomto okamžiku. Každý okamžik je proto cenný tím, že je jediným časovým úsekem, který máme k dispozici.

Je tedy potřebné být naplno v tomto postoji, přenesení do té – ať už běžné či důležité – činnosti, kterou konáme. Je nezbytné vyloučit každou jinou věc, oprostít se od myšlenek, tužeb, vzpomínek, povinností..., které se týkají něčeho jiného. Konat věci v plnosti, dělat věci čisté, dělat je celým srdcem, s celou myslí a ze všech sil. Toto je způsob, jak plnit Boží vůli. A je to také jediný způsob, jak budovat či znovubudovat křesťanskou komunitu nebo lidskou rodinu. Z těchto Ježíšových slov poznáváme, že tím nejužším poutem mezi lidmi není příslušnost k určité rase, kultuře či pokrevní příbuznost.

Naopak, všichni, kteří plní Boží vůli a řídí se zákonem, který Bůh vložil do každého srdce, ať už žijí kdekoliv, všichni patří do té jedné velké rodiny, protože jsou Ježíšovými „bratry, sestrami a matkami“.

Z pramenů spirituality Díla Mariina, Hnutí FOCOLARE připravila pro Život farností katechetka Ludmila Vránová

ZŠ Salvátor

16. 9. 2011, tedy v Den církevních škol, se celá naše „malá“ škola natlačila do ještě menších vagónků ČD a vyrazili jsme směr Rajnochovice. Počasí nám přálo, děti byly příjemně naladěny a mše v tamějším moc hezkém kostele proběhla v klidu a pohodě. Nejvíce se však všichni těšili na volnočasové aktivity, které se měly uskutečnit na hřištích střediska mládeže Archa. Hrál se fotbal, střílelo se na koš, pinkal se badminton i jeho modernější sourozenec, jehož jméno bych asi napsala špatně, tak se na něj pak můžete informovat v 9. ročníku u Štěpána, který tuto fantastickou hru přinesl. Nikomu se nechtělo domů, protože se den opravdu vydařil.

Týden na to bylo ještě lepší počasí objednáno na již tradiční Drakiádu. Všechna již známá stanoviště letos doplnila jízda na koni, za což patří dík panu Zajíčkoví, který slečnu s koníkem zajistil. Stejně oblíbě se i nadále těší skákací hrad od pana Skýpaly, balónky od pana Perutky, špekáčky od Váhalů, bucty od mnoha maminek atd. atd. Příjemným zpestřením bylo i gumolano, jehož sílu si musel vyzkoušet snad každý kluk i děvče. A draci? Ti také létali. Někomu méně, někomu až do neměřitelných výšek. Ať se akce tak příjemně vydaří i příští rok.

1. října se 3 žáci naší školy za doprovodu paní Haikerové, jíž patří velký dík za ochotu, zúčastnili v Lubině recitační soutěže Svatováclavská réva a všichni tři bodovali. Zuzana Haikerová z 9. ročníku získala ve své kategorii 3. místo, Petr Pavela z 9. ročníku získal Putovní pohár za valašské nářečí (báseň Pravda o Valachoch) a Ladislav Haiker z 6. ročníku

získal 2. místo ve své kategorii + Pohár za náročnou poezii. Moc, moc blahopřejeme a děkujeme za reprezentaci školy.

Ve čtvrtek 6. října se naši sedmáci zúčastnili besedy se spisovatelkou Ivonou Březinovou, která se uskutečnila v dětském oddělení Městské knihovny ve Valašském Meziříčí. Velmi příjemná paní spisovatelka seznámila přítomné s veškerou svou tvorbou a musím se přiznat, že mne i děti svými knihami nadchla. Při jejím vyprávění jsme měli některý pocit, že si všechny její knihy musíme co nejdříve přečíst. Skvělé na ní bylo i to, že píše knihy pro všechny věkové kategorie, tedy od 1. až po poslední ročník základních škol. Více takových besed.

V pondělí 10. 10. se osmáci a devátáci zúčastnili divadelního představení Lakomec v Novém Jičíně. Moderně pojaté představení se žákům většinou líbilo, někteří byli trochu zaskočení postavami, kostýmy, zpracováním apod. Přesto tuto akci považují za úspěšnou.

Na 1. 11. 2011 v 16.00 h je naplánována návštěva zástupce meziříčského gymnázia, který by měl rodičům žáků 9. ročníku (příp. mladším) přiblížit tuto střední školu a zodpovědět případné dotazy, které by se týkaly budoucího studia našich žáků na této škole.

Lenka Adámková

Ozvěny z Madridu

Na takové setkání jsme jely poprvé a strašně jsme se těšily, ale před odjezdem začaly i malé obavy, jak to vše dopadne. Viděly jsme, že se Pán o nás všechny po celou dobu setkání staral. Na setkání se nám strašně líbila večerní Adorace s papežem, když začala bouřka a víchr, že jsme se v tu chvíli opravdu modlili s mocí a mohli jsme zakusit Boží přítomnost, i při Adoraci, kdy se opravdu snad všichni modlili a bylo naprosté ticho, tak jsme každý zakusili Boží lásku a ochranu Panny Marie. Po celou dobu setkání nás oslovovala slova **NEBOJ SE**, viděly jsme, jak je úžasné opřít se o Boha, protože On nás chce vést a pomáhat nám. Myslíme, že skrze tuto pouť jsme upevnili náš vztah k Bohu a důvěru v Něj. Na závěr chceme poděkovat všem, skrze které nám bylo umožněno účastnit se tohoto setkání a chceme také povzbudit všechny, kteří letos zaváhali, aby příště, pokud budou mít možnost, neváhali a vydali se na setkání, je to nezapomenutelný zážitek na celý život.

Monika a Lucka

Je sobota 13. srpna 7.00. Všichni účastníci zájezdu do Madridu, na světové setkání mládeže s papežem Benediktem XVI., nakládají svá zavazadla do autobusu. Oči mají ještě ospalé a z jejich tváře jde vyčíst jistá nevědomost a strach, co se vlastně bude dít. Právě nyní v tento den jim začíná

cesta k poznání Boha i sebe sama. Já jsem se velice těšila, ale určitý strach ve mně byl. Nevěděla jsem, co od této cesty čekat, a tak jsem chtěla už jen sedět v autobuse a jet, abych si to ještě nerozmyslela a nezůstala doma. Nakonec všechno dobře dopadlo. Všichni, včetně mě, seděli v autobuse a mohlo se vyjet. Vlastně nemohlo. Kdo by odjel bez požehnání na cestu od otce Pavla? No my teda ne. Když otec Pavel konečně dorazil i se svým celkem velkým kufrem a dal nám požehnání, konečně jsme mohli vyrazit směr Madrid. Teda vlastně směr Olomouc, Prostějov, Brno, Praha, kde jsme nabrali ještě další spolubratry z Neokatechumenátních společenství z Česka. A pak jsme se vydali směr Plzeň. Tady jsme strávili krásné dva dny evangelizací, se kterou nám pomáhali bratři ze společenství z Bratislavy. Chodili jsme po náměstí a pěší zóně, zpívali jsme, tančili a ohlašovali všem okolo, že je Bůh miluje. Všude kolem jsme rozdávali radost. Setkali jsme se s odmítnutím, ale i s pochopením a chtěním vědět něco víc o tom, o čem zpíváme. A to je Bůh. Ještě abych vysvětlila, proč tato evangelizace probíhala. V Plzni byla založena nová farnost a svěřena otcem biskupem do péče Neokatechumenátní cesty a my jsme zvali lidi, aby přišli do této nové farnosti, aby tato mohla vzkvétat a plnit lidem službu, pro kterou byla ustavena. Po těchto krásně prožitých chvílích jsme mohli společně s bratry a sestrami ze Slovenska vyrazit na cestu do Lyonu, kde jsme nocovali. Po dlouhé cestě nás čekalo překvapení. Tím překvapením bylo ubytování. Nikdo nečekal takový luxus. Krásné to tam bylo, i když to jídlo nebylo nejlepší, ale když má člověk hlad, sní všechno. Teda až na ty kalamáry. Do těch jsem se radši nepouštěla, ale jinak jsme si užili každou chvíli, kterou jsme tam strávili. A ráno jsme po vynikající snídani vyjeli směr Barcelona. Pokaždé když jsme ráno vyjížděli, tak jsme se při cestě modlili Ranní chvály. Občas jsme někteří u toho spali, ale jak říká otec Pavel (nevím jestli to řeknu přesně), i ve spánku se člověk modlí a někdy lépe, než když je vzhůru. Jakmile jsme dorazili do Terassy, to je takové předměstí Barcelony, ubytovali jsme se v tělocvičně, takže už to nebyl takový luxus jako v Lyonu, ale byly tam aspoň postele. Potom následovala nádherná eucharistie v blízkém kostele. Pak nám místní nachystali večeři. Večer jsme měli volno a jako pokaždé jsme si šli zahrát na hřiště fotbal nebo volejbal. A ráno jsme se vydali do Barcelony podívat se do katedrály Svaté rodiny - Sagrada Familia, kterou navrhl Antonio Gaudí a která ještě dodnes není úplně dokončena, ale je nádherná. Když se na ni díváte, tak ani nevěříte, že něco takového někdo mohl navrhnout a postavit. Po krásné prohlídce jsme se vydali směr Madrid. **KONEČNĚ.** Cesta byla jako vždy únavná, ale krátili jsme si ji čtením ze Skutků apoštolů, zpěvem písní nebo také spánkem. Je středa 17. srpna a my jsme konečně dorazili do Madridu, na místo, kde jsme měli spát po celou dobu tohoto setkání s papežem. Byla to taková hezká tělocvična s venkovním dětským hřištěm, kde jsme si mimochodem užili hodně srandy. Jak se říká, kdo si hraje, nezlobí. A přece jenom jsme všichni děti Boží, tak kdo by si nepohrál, když je

taková možnost. Po večeři, kterou jsme měli v jedné blízké restauraci, jsme se mohli osprchovat a dělat, co jsme chtěli. Někteří se šli dívat do blízké hospody na fotbal, hrála totiž Barcelona s Madridem, a my holky jsme jako vždy čekaly řadu ve sprchách. Tak už to prostě bývá. Další den, to byl čtvrtek, jsme vyrazili do českého centra v Madridu na katechezi, kterou jsme ale nestíhali, a tak jsme se pomodlili ranní chvály. Jak jinak než na dětském hřišti blízko místa, kde parkoval náš autobus. Potom jsme se konečně vydali do českého centra na mši svatou. Tu jsme také mohli sledovat na Noe. Byla nádherná, prostě nepopsatelná. Je to úžasný pocit, když jsme v cizí zemi a vidíte kolem sebe tolik Čechů, a ke všemu věřících. Je to něco neopakovatelného. Máte pocit, jako byste byli doma a přitom nejste. Bylo to prostě super. Potom jsme se vrátili do autobusu a vyjeli směr Placa de Cibeles, kam měl dorazit papež po příjezdu do Madridu. Na Placa de Cibeles už bylo hodně lidí, když jsme dorazili. Kolem samí Španělé, ale i jiní lidé z různých zemí. Příjezd papeže byl krásný. Konečně nám pomalu došlo, že to není sen, že jsme v Madridu s papežem, ale krásná realita. Další den jsme se zase vydali do českého centra, ale tentokrát jsme tam dojeli včas, abychom stihli katechezi plzeňského biskupa Radkovského. Po další krásné mši v českém centru jsme jeli do farnosti, kde existuje také mnoho společenství a prohlédli jsme si kostel, který byl postaven podle návrhu zakladatele Neokatechumenátní cesty a který sám ho také vymaloval ikonami. Tak a konečně přichází sobota. Je sobota 19. srpna. Všichni odjíždíme na letiště Cuatro Vientos, kde se koná setkání s papežem. Cesta tam nebyla tak dlouhá, jak jsme si všichni mysleli. Bylo sice horko, ale pořád se to dalo přežít. Do sektoru F2, kde jsme strávili celou dobu setkání, jsme se dostali také snadno. Ale to už začalo opravdu být hrozné vedro. Potili jsme se, mazali krémem, polívali se vodou a i když bylo vedro, nám bylo skvěle. Příjezd papeže byl krásný. Všichni mávali, křičeli a vítali Svatého otce. Potom začala adorace, která byla přerušena bouří. Začalo hrozně foukat a přihnalo se deště. Ale my jsme zůstali, tančili jsme a zpívali jsme. Byli jsme šťastní a plni radosti, i když ještě po skončení adorace lehce přšelo. Ráno nám vyšlo sluníčko a všichni se začali budit. Po snídani začala mše svatá, která byla taky úžasná, i přesto že nám nefungoval překlad. Byli tam s námi kněží ze Slovenska, kteří to z části překládali. A já si myslím, že každý slyšel to, co pro něj Bůh připravil. Po odjezdu papeže jsme se vydali zpátky do Mostoles, kde jsme přespali ještě jednu noc. Je pondělí 21. srpna a my se znovu vydáváme na cestu na náměstí Plaza de Cibeles, kde se konalo setkání s iniciátory Neokatechumenátní cesty. Bylo nás tam asi 300 000. Bylo to velmi krásné. Hlavně když se Kiko ptal chlapců, kdo cítí povolání ke kněžství. Najednou se začali zvedat kluci a pořád jich přibývalo. Nakonec se jich zvedlo asi 5 000. No není to nádhra? A nesmím zapomenout na holky. Zvedlo se asi 3 000 děvčat, která cítí povolání jít do kláštera. Byla to nádhra. Po skončení jsme odjeli konečně domů. Čekala nás ještě zastávka v Sestri Levante pod Janovem v Itálii. Tam jsme se konečně poprvé a naposled šli vykoupat

k moři. Je čtvrtek 24. srpna 2.00 a my jsme konečně dojeli domů, i když jsme se nechtěli vrátit. Bylo to dané asi tím, že tam jsme nemuseli nic řešit, žádné problémy a starosti. Zakončím to slovy, že tato pouť byla neuvěřitelně přínosná pro život každého účastníka. Myslím si, že se každý trošku změnil, obohacený o nové zkušenosti. **BYLO TO TAM PROSTĚ SUPER.** Ještě řeknu, co do mého života přinesla pouť do Madridu. Novou sílu ve víře, mám větší chuť modlit se a chodit do kostela poslouchat Boží slovo. Když měl papež kázání, tak řekl takovou důležitou otázku. Kdo je pro tebe Ježíš? (Myslím, že to tak bylo) A to je pro mě důležitá otázka, kdo je vlastně pro mě Ježíš. Zatím si na to neumím správně odpovědět. Ale možná na to přijdu v Riu de Janeiru, dá-li Bůh.

Johana

Po stopách svatého Václava

28. září se uskutečnil výlet rodin na Velký Javorník u Veřovic. Vyrazili jsme vlakem, což byl pro naše děti taky zážitek. Čekalo nás skoro 15 kilometrů po vlastních nebo na rodičovský pohon (kočárky, nosítka, šátek). Sešlo se nás šest rodin, z toho 16 dětí ve věku šest týdnů až 11 let. Na začátek jsme se trochu seznámili a zazpívali si ukazovačku, každá rodina si vytvořila vlastní erb a heslo (my třeba „Nedej zahynouti!“). V čele naší výpravy šel/jel/byl nesen papírový svatý Václav na dřevěném koníku. Na cestě vzhůru nám pomohly vytrvat další přestávky s úkoly – např. když svatý Václav pomáhal chudým, i my jsme měli symbolicky připravit nějaké dary pro chudé a na vlastním plavidle je poslat přes rybníček nebo postavit kostel z lesních materiálů... Na vrcholu jsme si zaslouženě odpočinuli, posilnili se, vyfotili a pospíchali zase zpět domů. Díky všem zúčastněným za moc pěkný výlet!

Vypadalo to jako slibný začátek setkávání mladých rodin v naší farnosti. Ve středu v 16 hodin se Rodinky scházejí ke společné modlitbě, hraní, zpívání a povídání ve skautské klubovně na dvoře kostela. Můžete se k nám připojit.

Alžběta Dřímálová

Ministranti, skauti a skautky naší farnosti

Rádi bychom krátce informovali rodiče a případné nové členy o činnosti 7. skautského oddílu, který kdysi vznikl z mládeže naší farnosti a je také neoddelitelně spojen se skupinou našich ministrantů. S pěknými vzpomínkami se ohlížíme za uplynulým létem a především za vydařenými tábory. Jako každý rok jsme i letos uspořádali tábor chlapecký i dívčí, tentokrát oba v oblasti Strážovských vrchů na Slovensku.

Od září jsme obnovili pravidelné skautské i ministrantské schůzky. Ministranti se scházejí v úterý od 17.00, starší skauti ve věku od 11 let ve čtvrtek od 15.45, mladší skauti neboli vlčata pak v pátek od 14.15. Skautky mají schůzky v pondělí od 15.45 a v pátek od 16.00. Zveme mezi sebe do řad skautů a skautek kluky i holky, kteří chtějí prožít dobrodružství v partě dobrých kamarádů. Stejně tak ministranti rádi mezi sebe přijmou chlapce, kteří mají zájem o službu u oltáře.

Klubovny najdete na farním dvoře, chlapci se scházejí v horním patře budovy sociálního zařízení, klubovna děvčat je v suterénu fary. Kromě pravidelných setkávání na schůzkách se můžete těšit na různé víkendové výlety a samozřejmě na letní tábor, kterým celoroční činnost vrcholí. Každoročně se setkáváme s velkým zájmem o účast na táboře, a to i u těch, kteří mezi nás přes rok nechodí. Neradi kohokoliv odmítáme, spíše se snažíme vyjít všem zájemcům vstříc; kapacita tábora je ovšem omezená, a tak musíme sáhnout k nějaké formě výběru. Rádi bychom tedy upozornili, že na letní tábor roku 2012 pojedou pouze ti, kteří se budou pravidelně účastnit skautských anebo ministrantských schůzek. Těšíme se na vás!

Filip Dřímál

Večer chval

Milí farníci, jak asi víte, v naší farnosti existuje malé společenství, jemuž je blízká spiritualita Komunity Blahoslavenství a jehož členové tuto blízkost ve většině prožívají jako tzv. Přátelé Beránka – připojením ke komunitě formou každoročně obnovovaných závazků. Jako společenství se scházíme každý týden k modlitbám a rozjímání Písma sv. a učíme se žít spiritualitu komunity v našem všedním životě.

Jedním z projevů této spirituality je i společná spontánní modlitba provázená zpěvy, rozjímáním Božího slova a přímluvnou modlitbou. Po dohodě s O. Pavlem se chceme s Vámi rozdělit o tuto naši zkušenost ze života s Pánem a pozvat Vás na modlitební setkání, které jsme nazvali Večer chval a které se uskuteční v pátek 22. října po večerní mši svaté, tj. cca v 18.30 hodin.

Tyto Večery chval by se pak pravidelně opakovaly vždy třetí pátek v měsíci.

V průběhu tohoto přibližně hodinového setkání si můžete s námi zazpívat písně známé i neznámé (jejichž autory jsou členové komunity), rozjímat krátký text z Písma svatého a nechat jej vstoupit do všech radostí i starostí, které prožíváte. Především však společně s Vámi chceme našeho Pána chválit a těšit se z toho, že je živým a milujícím Bohem, světlem a zdrojem síly na cestě našeho života.

Za Přátelé Beránka Bohdan Mikušek

Posezení u cimbálu

Srdečně vás zveme touto cestou jménem naší církevní školy Salvátor na tradiční akci „POSEZENÍ U CIMBÁLU“, která se bude konat v KZ Hrachovec v prostorách malého sálu dne **4. listopadu 2011 od 20.00 hodin**.

K dobré pohodě nám bude hrát cimbálová muzika POLAJKA, k dobré chuti nás dovedou grilované a zvěřinové speciality Ládi Vajgla, k dobrému zážitku pomůže také divadlo SKLEP, k dobrým vzpomínkám přispějí, mimo jiné, zaručené výhry v tombole.

Vstupenky budou v prodeji na ZŠ Salvátor nebo na faře.

Křest přijali

Valašské Meziříčí

Jilani Václav Noumi
Matyáš Betyár
Tereza Drechslerová
Gabriela Drechslerová
Patrik Drechsler
Richard Drechsler

Ondřej Pernický
David Marek Fac
Nikol Marie Valášková
Taťána Anna Valášková
Ondřej Mackovík
Jakub Mackovík

Lešná

Dominik Zetocha
Matyáš Vilém
Dalibor Ondřej Holub

Svatost manželství přijali

Valašské Meziříčí

Jaroslav Hošpes
Králíky, Polní 65

Pavla Bartíková
Červená voda 466

Lešná

Marián Frídl
Lešná, Příluky 28

Petra Nehybová
Hranické Loučky 10

Na konec své pozemské cesty došli

Valašské Meziříčí

Anna Grygarová *2. 3. 1924 †9. 9. 2011, Hrachovec 70
Karel Bětuňák *14. 12. 1941 †16. 9. 2011, Nádražní 205
Vladimír Veselý *29. 6. 1932 †17. 9. 2011, Zašovská 256
Marie Lišková *13. 9. 1932 †27. 9. 2011, Hrachovec 96
Jiří Kubánek *29. 5. 1930 †27. 9. 2011, Branky 109
Vladimír Zetek *1. 3. 1953 †26. 9. 2011, Hrachovec 89